

РЕШЕНИЕ

№ 5462

гр. София, 17.10.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав, в публично заседание на 17.09.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мария Попова

като разгледа дело номер **3845** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл.197 от АПК и е образувано по жалба на Ф. Д. К. срещу заповед N РЛ-027/ 19.03.2012г. на Областен управител на област С., с която е отказал да разгледа по същество искането за доплащане на обезщетение по реда на чл.6 от Закона за политическата и гражданска реабилитация на репресираните лица/ЗПГРРЛ/ поради пропуснат преклузивен срок съгл. §7 от ЗИД на ЗПГРРЛ/ обн.ДВ, бр.26/ 2008г./.

Както в жалбата, така и в допълнителна молба след оставянето ѝ без движение по реда на чл.158, ал.1 вр. с чл.150, ал.1, т.6 и т.7 от АПК, основните доводи са, че жалбоподателката не е била известена за датата, на която е изтекъл преклузивния срок поради факта, че живее в Германия.

В с.з., жалбоподателката се представлява от адв.К., който поддържа жалбата и изложените в становище от 11.06.2012г. съображения, а именно, че срокът по §7 от ПЗР на ЗПГРРЛ не е преклузивен, тъй като е недопустимо съдържанието на правната норма да се попълва по аналогия. Сочи още, че обнародването в ДВ няма характер на уведомяване на неограничен кръг лица, вкл. лица, живеещи извън територията на Р.Б.. Ответникът се представлява от юрк.К., която оспорва жалбата като неоснователна. Подробни доводи в тази насока са изложени в придружителното писмо към административната преписка.

Съдът, като прецени данните по делото, обсъди доводите на страните и извърши проверка по реда на чл.168, ал.1 от АПК, приема за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна, по следните съображения:

На жалбоподателката е изплатено обезщетение в размер на 25 000 неденоминирани лева по реда на §1, т.1 от ДР на Наредбата за прилагане на чл.4 от ЗПГРРЛ съгласно чл.6, ал.3 от същата наредба/ изм.ДВ, бр.35/2006г./. Този факт не е спорен по делото и се установява от декларация, подадена от К. по реда на чл.3, ал.3, т.2 от Наредбата за прилагане на чл.4 от ЗПГРРЛ, както и от Определение N 484/26.10.1993г. на Данъчна служба „С.“.

Ф. Д. К. е подала искане N 94ФФ/1 от 05.08.2011г. за доплащане на обезщетение по реда на чл.6 от ЗПГРРЛ. Посочила е, че като член на семейството на Д. А. К. е претърпяла репресия по смисъла на чл.2, ал.1, т.6 от ЗПГРРЛ- „изселване“. С оспораната заповед, Областният управител е отказал да разгледа искането по същество, като се е мотивирал с разпоредбата на § 7 от ЗИД на ЗПГРРЛ. Съгласно цитираната норма, правоимащите лица в тригодишен срок от влизане в сила на това изменение на закона могат да подадат искане за доплащане на обезщетение по реда на чл.6 от с.з.

Към момента на постановяване на отказа, обективиран в оспорената заповед е приложима редакцията на чл.6 от ЗПГРРЛ след изменението на §3 от ЗИД на ЗПГРРЛ/ обн. в ДВ, бр.26/07.03.2008г. и в сила от 11.03.2008г., по която е подадено и процесното заявление. Следователно административния орган правилно е приел, че искането е подадено извън установения тригодишен срок. Съдът не намира за необходимо да обсъжда доводите на жалбоподателя относно характера на срока по § 7 от ПЗР към ЗИД на ЗПГРРЛ, тъй като съдебната практика в това отношение е константна и няма спор, че се касае за преклузивен срок, т.е. за срок, с изтичането на който се погасява правото на правоимащия да претендира дължимото му се обезщетение.

След като този срок е пропуснат, областният управител, на когото са възложени правомощия по този специален закон няма задължение да се произнесе по същество по направеното искане. Чрез обнародването в „Държавен вестник“ на, на осн. чл.37, ал.1 от Закона за нормативните актове, нормативните актове се довеждат до знанието на всички, като началният момент, от който произвеждат действието си е определен в чл.5, ал.5 от Конституцията на Р.Б., съгл.който нормативните актове се публикуват и влизат в сила в тридневен срок след обнародването им.

К. сама не е охранила своите интереси и пропускат й да подаде искането си за доплащане на обезщетение по реда на чл.6 от ЗПГРРЛ в установения от закона срок не може да се вмени в пропуск на административния орган или в непълнота и несъвършенство в законодателната уредба.

В заключение, съдът намира, че Областният управител на област С. е постановил законосъобразен отказ и жалбата срещу него се явява неоснователна.

Предвид изхода на спора, основателно се явява искането на процесуалния представител за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и Ф. К. следва да бъде осъдена на осн.чл.143, ал.3 от ОПК за заплати на Областна администрация- област С. сумата в размер на 150 лева.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Ф. Д. К. срещу заповед N РЛ-027/

19.03.2012г. на Областен управител на област С..

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаване на решението на страните чрез връчване на преписи.

СЪДИЯ

: